

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal ganske kort sige tak for støtten til lovforslaget. Jeg synes, det er en rimelig overdragelse til Grønlands hjemmestyre, der finder sted her.

Jeg er enig med hr. Jes Lunde i, at selvfølgelig betyder det ikke, at miljøet forringes. Det siger hjemmestyret også til mig at det selvfølgelig ikke betyder. Og så skal jeg sige til hr. Rosing, at der har jo netop været drøftelser mellem hjemmestyret og Energiministeriet om præcis det spørgsmål, som blev rejst, så lad os nu se, hvad der kommer ud af det.

Til hr. Ernst B. Schmidt: Vi sparer ikke penge ved overførslen, og vi giver heller ikke flere penge ud i den forbindelse. Men hjemmestyret får jo overdraget nogle opgaver, og det er rimeligt nok, at der følger de penge med, som man har regnet med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, der den 28. oktober 1992 blev nedsat til behandling af lovforslag vedrørende Grønland. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 67:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse detailsalgspakninger.

Af miljøministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 28/10 92).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 7-9 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 68:

Forslag til lov om ændring af lov om visse miljøafgifter.

Af miljøministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 28/10 92).

8) Første behandling af lovforslag nr. L 69:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse chlorfluorcarboner og haloner (CFC-afgift).

Af miljøministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 28/10 92).

9) Første behandling af lovforslag nr. L 70:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer.

Af miljøministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 28/10 92).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Martin Glerup (S):**

Der er grund til at rose miljøministeren, fordi han nu tager hul på en samlet plan for affald og genanvendelse – det er jo altid rart at kunne starte med at sige rosende ting – for der er en indlysende sammenhæng mellem den måde, vi behandler affaldet på, og hele vugge til gravkredsløbet, som påvirker miljøforholdene.

De foreliggende lovforslag indebærer imidlertid to hovedproblemer, for det første affaldsafgiftens niveau fordelt på forbrænding og deponering på losseplads, for det andet problemer fra den 1. januar 1993, når der i det indre marked ikke mere gives mulighed for grænsekontrol og altså ikke er nogen toldprocedure ved grænsen.

Socialdemokratiet er tilhænger af en miljøprioritering, som begunstiger genanvendelse. Regeringens mål, 50 pct. genanvendelse inden år 2000, er efter vores mening alt for lidt ambitiøs. I flere kommuner er den målsætning allerede nået. I Århus Kommune blev der i 1990 genanvendt 53 pct. af kommunens samlede affaldsmængde, og Vejle Kommunes genanvendelse sidste år var på 62 pct. af de samlede affaldsmængder. Vi mener, at en målbevidst indsats vil resultere i, at vi kommer længere ad genbrugsvejen.

I forbindelse med den indsats for renere teknologi, som ligger i teknologihandlingsplanen, er det meget væsentligt, at man sætter ind imod u hensigtsmæssig affaldsdannelse allere-

[Martin Glerup]

de i produktionsfasen, og det er af meget stor betydning, at man tager fat allerede dér. Som logisk følge heraf er det kun godt, at den del af affaldet, som genbruges, slipper for afgift; men alle ved, at vi uanset recirkulering og genbrug også i fremtiden vil få restmængder til behandling, og når alt menneskeligt muligt er gjort for at genbruge, vil næste nærliggende mulighed være at udnytte det brændbare affald til energi i vore affaldsforbrændingsanlæg og kraftvarmeværker.

Den forhåbentlig stærkt formindskede rest fra aktionen, som vi derefter står tilbage med, vil også i fremtiden skulle deponeres på kontrollerede lossepladser eller behandles på Kommune-Kemi eller i jordrensningsanlæg. Da deponering er den mindst miljø- og resourcevenlige bortskaffelsesform, er det rimeligt, at affaldsafgiften på deponering er væsentlig højere end på forbrænding.

Socialdemokratiet går ind for, at der bliver langt større forskel på affaldsafgiften pr. ton til forbrænding og affaldsafgiften pr. ton til deponering end foreslået af regeringen. Det gør vi, fordi vi anser afgiften for at være et velegnet instrument til at animere os alle til at formindskede affaldsmængderne og til at nyttiggøre brændbart materiale til energi – altså en mere effektiv miljøpolitik.

Men afgiften – skal vi kalde den pisen – kan og bør ikke stå alene, der skal også være en gulerod. Det betyder, at en større del af provenuet fra affaldsafgiften efter Socialdemokratiets opfattelse skal gå tilbage til forskning og genbrugsprojekter, f.eks. i Genanvendelsesrådets regi.

Der skal være midler til styrkelse af bearbejdningen og afsætningen af genbrugsprodukter. På den baggrund er det ulogisk, som regeringen ønsker, at nedskære bevillingen til Genanvendelsesrådet med 80 procent, og derfor har Socialdemokratiet i forbindelse med behandlingen af finanslovsforslaget for 1993 stillet forslag om at sikre flere midler til dette formål. Den højere afgift, altså pisen, kan altså ikke stå alene, der skal også være lidt gulerod at gøre godt med.

En anden uomgængelig nødvendig følgesvend til højere affaldsafgifter er, at kommuner og amter styrker kontrolfunktionerne, så affaldet ikke på grund af afgifternes stigning havner rundt omkring i naturen. Kommunerne

skal fortsat være stærkt inddraget i affaldsproblematikken. De skal fortsat have den endelige anvisningspligt med hensyn til affaldsbortskaffelsen. Det forhindrer naturligvis ikke, at der bør iværksættes tilbagetagningsforsøg i samarbejde med nogle brancher.

Det andet hovedproblem, som jeg pegede på i forbindelse med de lovforslag, vi snakker om her, er, at der ifølge forslagene på grund af gennemførelsen af det indre marked fra 1. januar 1993 ikke længere er mulighed for at opretholde kontrolmæssige formaliteter i forbindelse med grænsepassage. Det betyder, at vi fortsat vil være et oplagt mål for tysk affaldsturisme. Det skyldes ikke mindst, at den tyske deponering koster ca. 800 kr. pr. ton, hvilket er 2½ gang den danske pris. Problemaffaldet koster typisk 6.000 kr. pr. ton at komme af med i Tyskland.

De store prisforskelle nord og syd for grænsen forklarer de stigende problemer med tysk affald i det danske miljø. F.eks. trues grundvandet ved Randers og Nørager af giftigt affald fra Tyskland, og der er store mængder tysk affald i Egvad Kommune i Vestjylland. Vi har endvidere stiftet bekendtskab med adskillige hundrede ton tungmetaltholdigt kompostaffald, som tyske firmaer har forsøgt at skaffe sig af med til landmænd på Fyn og i Jylland. Jo, Danmark er et populært turistland, også når det gælder affaldsturisme; men det skal vi selvfølgelig have sat en stopper for.

En balance mellem omkostningsniveauet i Tyskland og i Danmark vil som sagt kræve en to-tredobling af de danske afgifter. Vi er opmærksomme på, at der er indgået aftale mellem EF-miljøministrene om opstramning på dette område, men den store forskel på det danske og tyske affaldsafgiftsniveau vil fortsat indebære en risiko, og vi må have at vide, hvordan den fremtidige kontrol skal foregå.

Socialdemokratiet ønsker en opstramning af affalds- og dermed af miljøpolitikken og altså gerne større deponeringsafgift og et hurtigt forbud mod at nedgrave dagrenovation og andet brændbart affald.

Jens Jørgensen (KF):

Disse fire lovforslag, nr. L 67, L 68, L 69 og L 70, er alle miljøafgiftslovforslag.

Kigger man de fire lovforslag igennem, kan man se, at baggrunden for dem er treledet.

[Jens Jørgensen]

Det første led er en tilpasning til EF's indre marked på punktafgiftsområdet. Det andet led, jeg har hæftet mig ved, er en opfølgning af den folketingsbeslutning, vi vedtog den 7. maj 1992, om omlægning af visse miljøafgifter. Og endelig er det tredje element regeringens handlingsplan for affald og genanvendelse 1993-1997.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at alle de afgifter, der er omtalt her, er nationale afgifter, og de kan altså fastholdes i forbindelse med overgang til det indre marked.

Skal jeg knytte nogle få kommentarer til et par af lovforslagene, vil jeg begynde med L 67. Populært sagt gælder det ophævelse af det, man kalder mælketøren: afgiften på mælkekartoner. Da man indførte denne afgift i sin tid, troede man formodentlig, at det ville tilskynde til, at man fik afprøvet en form for returflaskesystem. Det er imidlertid ikke sket, og det er vel en kendsgerning, at der heller ikke er noget i sol, måne og stjerner, der peger i retning af, at man kommer i gang med et såkaldt returflaskesystem på dette område inden for overskuelig fremtid. Derfor synes Det Konservative Folkeparti, det er rimeligt, at denne afgift fjernes.

Det andet og sidste emne, jeg vil beskæftige mig med, er afgifterne på affald og råstoffer – og især på affald. Med frygt for, at det måske er en anelse forenklet, læser jeg lovforslaget fra miljøministeren på den måde, at der er to hovedprincipper i miljøpolitikken på dette her område, to hovedprincipper, som jeg synes karakteriserer en ansvarlig og fremadrettet miljøpolitik. Det ene er det, vi vil kalde markedsorientering af forslagene, og det andet er ansvarliggørelse.

Når det gælder affald, kan man for den samlede mængde som princip sige: Det kan deponeres, det kan forbrændes, eller det kan genanvendes. Målsætningen må være – naturligvis med en rimelig respekt for tekniske problemer, og hvad der ellers kunne være – at man genanvender mest muligt.

Derfor tror Det Konservative Folkeparti – uden at jeg her skal diskutere de enkelte afgifters præcise niveau – at selve princippet om, at differentierede afgiftsforhøjelser skal medvirke til at reducere affaldsmængderne ved en øget genanvendelse, er et rigtigt princip, og at vi begrænser deponering af affald ved, at en større del af det brændbare affald forbrændes.

Der er, som Det Konservative Folkeparti læser de fire lovforslag, nogle grundlæggende principper, nogle tanker og nogle elementer, som vi tror kan være med til at skabe en bedre miljøpolitik, og derfor støtter vi de fire lovforslag.

Hanne Severinsen (V):

Lovforslag nr. L 67 indeholder afskaffelse af mælkekartonafgiften, og det kommer ikke som en overraskelse for nogen, for det blev jo aftalt sidste forår. Dermed har vi også opgivet at finde et returflaskesystem på mælkeområdet, og jeg tror, det er fornuftigt, set ud fra en kredsløbsbetragtning, hvor man også medregner f.eks. energi til at skylle flasker osv. Det er jo sådanne betragtninger, vi skal ind i overalt, hvor vi fremover pålægger afgifter.

Ellers gælder det for samtlige de lovforslag, vi har til behandling i dag, at der er tale om en del tekniske ændringer som følge af det indre marked, der som bekendt træder i kraft den 1. januar 1993. Der indføres nye måder at opkræve på, bagatelgrænse og kortere afregningsfrist. Det kan vi tilslutte os, både når det gælder kartoner og engangsemballage, CFC og råstoffer.

Når det gælder affaldsafgiften, er der ikke kun tale om tekniske omlægninger, men også om, at vi forhøjer affaldsafgiften. Det kan heller ikke være en overraskelse, da det også blev bebudet sidste forår.

Vi har jo en målsætning om at nå frem til mindst 50 pct.s genanvendelse inden år 2000, og som det allerede er nævnt, er man mange steder godt på vej til målet. Derfor er det rimeligt, at vi fortsat overlader dette til det kommunale ansvar; det kan gøres på mange forskellige måder. Derfor er der ikke noget til hinder for, at vi også fra statens side kan introducere de virkemidler, som også kan bruges, nemlig de økonomiske.

Affaldsafgiften vil virke som et økonomisk incitament til genbrug. Det er også en god idé, at man differentierer imellem deponering og forbrænding, fordi der jo på det sidste er tale om, at man udvikler energi. Derfor støtter vi også den del af forslaget.

Det blev nævnt, at man i forbindelse med finanslovforhandlingerne har besluttet at nedskære bevillingen til Genanvendelsesrådet. Jeg mener faktisk, at de mange forsøg, vi har set,

[Hanne Severinsen]

viser, at kommunerne godt kan, og derfor er det de økonomiske styringsmidler, der først og fremmest er brug for nu. Det kan dog være, at vi stadig væk har brug for mange forsøg med renere teknologi, som også støttes af staten.

Da lovforslaget gerne skulle træde i kraft den 1. januar 1993, vil jeg på Venstres vegne tilsiige en hurtig behandling i udvalget.

Jes Lunde (SF):

SF kan støtte afskaffelse af afgiften på mælkekartoner. Det fremgår jo også af, at vi var med i det flertal, som den 7. maj 1992 vedtog beslutningsforslag nr. B 2, hvori vi fastslog, at sådan skal det være. Vi kan også støtte de tekniske ændringer, der er nødvendige i forbindelse med indførelse af det indre marked, og det samme gælder afkortning af kredittiden. Med hensyn til affaldsproblematikken vil vi godt i udvalget kigge lidt nøjere på, om genanvendelsen er sikret godt nok ved den måde, man opbygger det på nu.

Men egentlig synes jeg, at det mest interessante i forbindelse med behandlingen af denne lovpakke er det, der mangler. Da vi lavede betænkning i Miljøudvalget over Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag nr. B 2 om omlægning af visse miljøafgifter, var vi jo et meget stort flertal i Miljøudvalget – faktisk udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiet – som i betænkningen opfordrede regeringen til at fremlægge en samlet plan for øget anvendelse af miljøafgifter i begyndelsen af folketingsåret 1992-93.

Begyndelsen af folketingsåret 1992-93, det er jo nu, og derfor synes jeg da, at vi – det meget store flertal, som skrev det i betænkningen dengang – skal holde ministeren fast på, at vi i forbindelse med arbejdet med de lovforslag, som vi behandler nu, skal have den plan frem. Jeg går ud fra, at regeringen har arbejdet med den sommeren over, fordi vi altså i den betænkning, som vi afgav den 29. april i år, skrev, at vi fra flertallets side ville have det sådan. Derfor går jeg ud fra, at regeringen meget hurtigt kan komme med en plan for øget anvendelse af miljøafgifter.

Jeg synes, det er relevant at tage op i forbindelse med denne sag, for her går vi jo ind på omlægning af nogle miljøafgifter. Jeg synes også, det ville være meget relevant, om udspillet kom fra regeringen nu, fordi vi jo står foran

skattereformforhandlinger, og Personskatteudvalget har lagt op til, at det ville være en god idé at basere en større del af beskatningen på miljøafgifter, hvilket vi i SF er meget, meget enige i.

Derfor synes jeg, det vil være godt, hvis et flertal også her i dag ville markere over for regeringen, at vi nu vil have den plan frem, som vi opfordrede regeringen til at udarbejde i den betænkning, som vi afgav i april.

Aage Brusgaard (FP):

De fire lovforslag, som vi behandler her under et som en lovpakke, er forskellige, men har dog en del lighedspunkter. De drejer sig hovedsagelig om, at regeringen nu har fundet ud af, at Danmark har sagt ja til det indre marked, at det skal træde i kraft den 1. januar 1993, og at vi må prøve at klare det frem for at bruge alt vort krudt på en union, som vi på ingen måde er klar til at gå ind i – vi skal jo altså først have de ting ordnet, som vi sagde ja til, da vi sagde ja til EF-pakken.

Lovforslagene ligner hinanden derved, at regeringen med næb og klør i mange år har søgt veje til at opkræve nye skatter og afgifter. Regeringen kan jo se af meningsmålinger, at befolkningen rent faktisk ikke ønsker højere skatter. Skattetrykket er stort, og der er lige blevet offentliggjort en OECD-undersøgelse, som viser, at Danmark er det land inden for OECD, der har det absolut højeste skattetryk. For så alligevel at kradse flere penge ind fra borgerne finder man nye objekter, og et af de nye objekter var altså mælke- og juicekartoner.

Nu har man så fundet ud af, at det nok var fejlagtigt, fordi det jo hovedsagelig rammer de familier, der har mange børn, som drikker meget mælk. Derfor vil jeg rose regeringen for, at den nu foreslår, at man ophæver den lov.

Imidlertid sker der så det, at staten mister et provenu på 85 mio. kr. Det hilser vi selvfølgelig med glæde; men vi havde hellere set, at regeringen samtidig var kommet med et besparelsesforslag på samme niveau, sådan at ændringen var neutral for skatteborgerne.

Det gør man bare ikke. Regeringen ønsker åbenbart ikke, at der skal ske lettelse af skatter og afgifter i Danmark, for så var her en helt oplagt chance for at indføre nogle af de ting, som man har lovet vælgerne i valgkampene. Nej, regeringen finder afgiftslommelygten

[Aage Brusgaard]

frem endnu en gang, for man kan ikke tage nye områder på hylderne, fordi alle gængse områder er brugt, så man er nødt til at gå ud i sidekrogene og snørkle sig frem. Man er nødt til at finde nogle steder, som EF ikke går imod, for så får man jo en ny sag og kommer i fedtefadet; man skulle jo også nødig genere sine venner i den kommende Union. Derfor finder man altså områder, hvor det ikke strider mod lovgivning inden for EF.

En af de ting, man er faldet over, er at hæve afgiften på affald. I dag er afgiften 130 kr. pr. t, den hæver man til henholdsvis 160 kr. og 195 kr. pr. t, og det giver et merprovenu på 122 mio. kr. Det er en direkte skat på borgerne – der er ikke andre til at betale det – og det vil vi rejse os imod. Vi mener rent faktisk, at den afgift, der er på affald i dag, er maksimum af, hvad det kan bære, hvad borgerne vil finde sig i. Hvis vi hæver den yderligere, frygter jeg, at der vil ske det, at endnu flere smider deres affald i grøfter, i skove, i lergrave, på rastepladser og ved de kommunale affaldspladser. Derfor vender Fremskridtspartiet sig imod den nye skatteforøgelse, som dette absolut er.

Fremskridtspartiet er også kritisk indstillet over for, at der indføres større afgifter, som der senere skal gives kompensation for; vi har jo ingen garanti for, at det vil blive ført ud i livet.

Endvidere vil regeringen kradse nogle millioner kroner ind fra erhvervslivet ved at fremrykke betalingsfristen for emballageafgifter 14 dage. Jeg skal ikke komme ind på, hvor mange penge og på hvilke områder – det er jo beskrevet ret detaljeret i de forskellige forslag – men det, det drejer sig om, er jo, at erhvervslivet, som er hårdt presset i forvejen – vi kan jo læse om den ene konkurs efter den anden i aviserne – bliver pålagt endnu større byrder. De skal så ud og have deres kassekredit hævet på et tidspunkt, hvor de fleste banker enten er mere eller mindre bankerot eller i hvert fald har strammet deres kreditgivning voldsomt op.

Det, man gør, er altså at lægge yderligere byrder på vores erhvervsliv frem for at finde offentlige besparelser. Det er absolut ikke den vej, som Fremskridtspartiet ønsker at gå. Vi ønsker, at de 85 mio. kr., som staten mister ved at ophæve mælke- og juicekartonafgiften, og som borgerne altså får i skattelettelse, bliver fundet ved besparelser.

Vi kan altså ikke støtte lovforslagene, som de foreligger her, men vi vil være positivt indstillet i udvalgsarbejdet, og hvis regeringen vitterlig ønsker, at der skal ske besparelser, som den lovede i valgkampen, så er vi i hvert fald villige til at deltage.

Svend Aage Jensen (CD):

Som det er udtrykt i ministerens fremsættelsestale til disse lovforslag, er de en konsekvens af Danmarks tilpasning til det indre marked inden for punktafgiftsområdet, men også en opfølgning af folketingsbeslutningen fra maj 1992 vedrørende omlægning af miljøafgifter og regeringens handlingsplan for affald og genanvendelse, et beslutningsforslag, som også Centrum-Demokraterne tilsluttede sig.

En naturlig konsekvens heraf er afskaffelsen af afgiften på engangsemballage til mælkeprodukter, som er indeholdt i lovforslaget. Desuden foreslås en differentieret afgift på affald, idet afgift på affald til forbrænding hæves fra 130 kr. til 160 kr. pr. t, og afgift for affald til deponering hæves fra 130 kr. til 195 kr. pr. t. Hensigten hermed er helt klar, men det forudsætter også, at der inden for en given afstand er mulighed for at aflevere eller få afhentet affald til forbrænding, således at omkostningerne i denne forbindelse ikke overstiger differencen på de 65 kr. pr. t, såfremt mængden af affald, der deponeres, skal minimeres.

Fælles for de fire lovforslag er en justering af kredittiden på betaling af disse afgifter, således at afkortningen svarer til de betalingsfrister, der er gældende for punktafgifterne, som er gennemført af skatteministeren.

CD ser positivt på lovforslagene og vil medvirke til en hurtig udvalgsbehandling.

Lone Dybkjær (RV):

Da mit partis ordfører fortsat ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne udtale, at vi principielt kan give tilslutning til forslagene, idet vi har nogle bemærkninger omkring affaldsafgiften.

Alle justeringer til det indre marked, stramning af kredittider, råstofændringer, og hvad der måtte være, hvad man kunne kalde teknisk betonedede ændringsforslag, er Det Radikale Venstre selvfølgelig indforstået i at støtte.

Det fremgår også af det nok som berømte beslutningsforslag nr. B 2, at vi er tilhængere

[Lone Dybkjær]

af, at afgiften på mælkekartoner afskaffes. Jeg skal lade være med at komme med en længere redegørelse for indførelsen af afgiften i 1988, om end det kunne være fristende. Jeg synes under alle omstændigheder, at debatten omkring mælkekartoner – også i lyset af, hvad der er blevet sagt her i dag, bl.a. af Venstres ordfører, fru Hanne Severinsen – viser behovet for at kunne komme ind i en mere principiel, detaljeret og teknisk diskussion om, hvad der er miljømæssigt rigtigt, og hvad der ikke er miljømæssigt rigtigt.

Fru Hanne Severinsen fremhæver vandet og energiforbruget og alt det dér. Det kræver, at vi under en eller anden form får sat kroner og øre på disse her æbler og pærer, så godt det nu kan lade sig gøre, for ellers er al diskussion om sådan et retursystem, og om det er fornuftigt eller ikke fornuftigt, meningsløs.

Noget andet er, at jeg tror, at der er så alvorlige blokeringer af anden art for, at man får et returflaskesystem, at de i sig selv er prohibitive. Selv om det jo på andre områder går meget godt med retursystemerne, kan man vel sige, at det typisk ikke er på behovsorienterede, men mere lystorienterede områder som vin, sodavand og øl, det kan lade sig gøre med et returflaskesystem.

Jeg vil godt sige lidt mere principielt om affaldsafgiften, som vi selvfølgelig godt vil se i lyset af den udvikling, der også er i Tyskland, hvor der jo, som den socialdemokratiske ordfører var inde på, er tale om, at vi i en vis forstand har affaldsturisme her i landet.

Vi skal såmænd nok være positive over for forslaget, men jeg vil dog gerne til miljøministeren komme med nogle principielle betragtninger omkring affaldsafgiften. Jeg synes, der er et fundamentalt problem i den måde, vi håndterer affaldsafgiften på. Jeg kender også den historiske forudsætning for, at affaldsafgiften blev hævet fra 40 kr. til 135 kr., men det betyder jo ikke, at vi ikke bør tage en diskussion om, hvem det er, der pålægges afgiften.

Sådan som det er i dag, er det jo faktisk i et ret stort omfang forbrugerne, der i realiteten ikke har noget valg, som kommer til at betale denne affaldsafgift, hvorimod producenterne, i hvert fald i meget vidt omfang, slipper for affaldsafgiften. Derfor tror jeg, at det bliver nødvendigt med nogle mere fundamentale omlægninger på dette område. Nogle kalder det vug-

ge til grav-princippet, jeg foretrækker at kalde det reinkarnationsprincippet, fordi jeg dermed vil indicere, at alt skal gå igen i en ny skikkelse. Det skal godt nok genbruges, men i en ny skikkelse, idet vi som princip jo ikke må deponere noget som helst. I virkeligheden skulle man jo nå til en situation, hvor miljøministeren overhovedet ikke fik noget provenu ud af affaldsafgifterne, fordi der i princippet ikke bør være noget affald.

Men sådan som det er konstrueret i dag, bliver vi nødt til at erkende, at det bliver folk, der i virkeligheden ikke har noget valg, som kommer til at betale for afgifterne, hvorimod producenterne i det store og hele bliver fritaget. Derfor er jeg sådan set enig med SF's ordfører i, at vi på et tidspunkt bliver nødt til at diskutere hele dette spørgsmål på en mere grundlæggende måde og ud fra en mere overordnet målsætning og forestilling om, hvad det overhovedet kan lade sig gøre at indføre, også i lyset af EF.

Den måde, hvorpå vi håndterer det i øjeblikket, er i hvert fald ikke holdbar på lidt længere sigt, og vi vil derfor godt have en mere principiel diskussion af hele dette område, også i lyset af den tilkendegivelse, der var i beslutningsforslaget. Det kan indgå på et eller andet hensigtsmæssigt tidspunkt, hvor vi kan finde frem til lidt mere grundlæggende at få omlagtingene på dette her område.

Ole M. Nielsen (KRF):

Disse lovforslag er en udmøntning af en del af det beslutningsforslag fra Kristeligt Folkeparti, som fandt tilslutning i sidste samling. Vi er således meget godt tilfredse med, at forslagene nu kommer frem i lovforslagsform.

Kristeligt Folkeparti er tilhænger af miljøafgifter, vel at mærke når det er reelle miljøafgifter og ikke bare en ny opfindsom skatteopkrævningsmetode. Miljøafgifternes formål skal være at beskytte naturen ved at få befolkningen til at ændre adfærd. En forudsætning for, at afgifter kan virke adfærdsregulerende, er naturligvis, at der er mulighed for at vælge et andet tilsvarende, men mere miljøvenligt produkt. Mælk fås som bekendt kun i engangsemballage. Afgiften har således ikke noget adfærdsregulerende element i sig, den begrænser alene brug af sundhedsrigtige drikke, og den er en ekstraskat for storforbrugere, f.eks. børnefa-

[Ole M. Nielsen]

milier. Derfor er det rigtig godt, at afgiften nu ryddes af vejen.

Kristeligt Folkeparti har også lagt vægt på, at provenutabet ved afskaffelse af denne afgift blev dækket ind på anden måde, og vi kan tilslutte os både forhøjelsen og differentieringen af affaldsafgifterne. Differentieringen vil sandsynligvis have en positiv adfærdsregulerende effekt.

Afkortningen af kredittiderne, som indgår i disse lovforslag, synes vi er rimelig, men vi er ikke særlig glade for den kontrolforanstaltning, der er indlagt som standard i disse love, gående ud på, at told- og skattemyndighederne er berettiget til at foretage kontrol af varer under transport. Vi synes, at den smager lidt for meget af politistat. Vi forstår, at man skal have en kontrolmulighed, når man ikke har kontrol ved grænserne, men jeg mener, det ville være fiksere ganske enkelt at foretage en stikprøvekontrol i butikkerne og at lade de firmaer, der har deres navne stående på emballagerne, godtgøre ved hjælp af deres regnskaber, at der er betalt afgifter af emballagerne om de varer, de distribuerer.

Vi er alt i alt glade for lovforslagene med den lille krummelure til sidst, at der jo, som det allerede er anført, mangler en del af beslutningsforslaget, nemlig opfordringen til regeringen om at fremlægge en samlet plan for en øget anvendelse af miljøafgifter. Jeg er opmærksom på, at det er et ganske ambitiøst krav til regeringen, men der har været en god lang sommer til at arbejde med sagen, så den burde faktisk have været her nu.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal også sige tak for Folketingets støtte til disse meget svære og samtidig temmelig fornyende love, som vi har lavet her.

Jeg skal sige til hr. Martin Glerup, at jeg da meget gerne vil have en genanvendelse på mere end 50 pct. Det er der ikke nogen miljøminister som ikke gerne vil. Jeg er fuldstændig enig med min forgænger i reinkarneringsprincippet, såvel som jeg også går ind for recyklingsprincippet. Jeg mener naturligvis, at vi skal frem til, at vores råstoffer skånes og vores omgivelser skånes. Der vil simpelt hen ikke være ressourcer nok til en produktion som i dag i det næste århundrede, når Østeuropa og den tredje verden kommer med i udviklingen. Der-

for kræver det, at vi får udviklet andre materialer, og også, at vi får lært at genanvende meget mere. Derfor har jeg også sat tilbagetagningsaftalesystemet i gang, har forhandlet det i år og håber meget snart at have de første aftaler på plads. Vi er ganske enige om, at vi skal gå den vej.

Når vi har sagt 50 pct. i denne omgang – som i øvrigt er den højeste målsætning i Europa; jeg læste her i weekenden både den hollandske og den engelske genanvendelsesplan, som ikke når så langt inden år 2000 – er det ikke, fordi vi selvfølgelig ikke godt kan nå længere end de 50 pct. Men så er vurderingen, at det vil give meget store omkostninger at gå efter de sidste små fraktioner og måske ikke give, når man ser på vugge til grav-princippet, den tilstrækkelige miljøgevinst. Men det er da rigtigt, at der er kommuner, som på den ene eller den anden måde når længere, og det synes jeg er fint. Jeg synes, systemet skal være så fleksibelt, at man kan gå længere, og jeg synes også, at vi skal have mange forskellige metoder udviklet. Det er også det, vi har gjort med de forskellige betalingsvedtægtslove. Vi ønsker flere forskellige metoder anvendt i forbindelse med miljøbeskyttelsen for at lære af hinanden og få afprøvet mere end én ting, så det skal ikke komme an på mig med hensyn til at nå længere.

Det realistiske og ambitiøse mål har altså efter vores opfattelse været 50, men jeg er selvfølgelig, som man kan forstå, til at tale med, men så skal vi også være klar over, at vi måske ikke når ret meget, men kommer til at bruge ret mange penge på ikke at nå ret meget. Det skal vi så også have ind i billedet.

Jeg er glad for Socialdemokratiets støtte til den nye differentiering, som vi indfører. Jeg er glad for den støtte til hele vores genanvendelses- og ren teknologi-plan, som her kom fra Socialdemokratiet. Her indfører vi netop differentieringen, præcis som hr. Martin Glerup var inde på, fordi det dog er bedre, at ting ender som energi, end at de ender fuldstændig håbløst på en losseplads. Der lades alt håb ude, det er vi enige i. Jeg er glad for støtten til differentieringstanken. Jeg forstår, at Socialdemokratiet under finanslovforhandlingerne ønsker at stille forslag om en højere afgift for derved også at få midler til at opretholde det tilskud til Genanvendelsesrådet, som jeg har skåret bort.

[Miljøministeren]

Må jeg så lige sige, at når vi ikke laver en højere afgift, skyldes det, at vi skal også bruge et andet nyt middel i miljøpolitikken i forbindelse med afgifterne. Det er det, at de skal komme trinvis. Der er jo ikke megen fidus i at brandskatte et område, som ikke kan nå det, som fru Lone Dybkjær var inde på, nemlig overhovedet at tilvænne sin adfærd. Derfor vil jeg sige, at jeg tror, at det er meget bedre at gøre, som vi gør i planen, nemlig at sige: Nu bliver den sådan, og så om 3 år kan I godt regne med en forhøjelse. Det betyder, at man kan få udviklet genanvendelsesmetoder, og det betyder også, at man kan undgå denne afgift ved i mellemtiden at se at få udviklet nye metoder til genanvendelse og anvendelse af andre materialer. Derfor tror jeg faktisk, at vort princip med en udmelding i denne omgang og så en udmelding om, at der kommer en udvidelse af differentieringssystemet i 1995-96, vil være bedre både for erhvervslivet såvel som for kommunerne, så de kan indstille sig på det.

Derfor synes jeg ikke, det klogeste, man kan gøre, er at lave en voldsom forhøjelse så kort tid efter, at vi trods alt lavede en væsentlig forhøjelse – jeg tror, det var under min forgænger – på dette område. Det ødelægger hele ideen med, at de skal kunne nå at indstille sig på det, og at det derved kunne få den afvænnende effekt.

Det har også været vigtigt for kommunerne, at de kunne indregne det beløb, som her er fremlagt, i deres budgetter. Det kunne de, fordi det stod i vores plan, som de fik i juni måned, og det stod i finanslovsforslaget, som kom i august måned. Kommunerne har således kunnet indstille sig på den nye afgift.

Dertil kommer så – vi har drøftet det meget, og det er også det, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti efterlyste i dag – en øget anvendelse af markedsmekanismerne. Så jeg tror, vi skal prøve at lære at holde tungen lige i munden og vove at gøre det, vi står herinde og siger. Man kan ikke kombinere de to systemer; det er i hvert fald ikke rimeligt. At bruge markedsmekanismerne er det, vi gør ved at forhøje afgiften. Derved giver vi jo præcis erhvervsvirksomhederne og kommunerne en interesse i øget genanvendelse; det vil sige, at så skulle man altså ikke have brug for tilskuddene. Tilskuddene kommer ind, når der ikke er nogen markedsmessige incitament, for så er til-

skuddet incitamentet. Men når der er et markedsmessigt incitament, bør tilskuddet da ikke samtidig være der. Det er derfor, vi har kombineret det sådan i finanslovsforslaget, for det er da i kommunernes egen soleklare interesse at sørge for genanvendelse, så de ikke skal lave lossepladser. Vi ved alle, hvorledes de krymper sig, når de skal lave en losseplads, og både min forgænger og jeg har formentlig siddet med en kolossal masse sager om kommuner, der ville undgå lossepladser. Hvorfor skal de så også have tilskud til at undgå dem? Det burde da i kraft af disse ting her være i deres egen interesse at undgå dem.

Derimod har vi bevaret den økonomi, som ligger i udviklingen. Men ting, der allerede er udviklet, bør man da ikke have tilskud til; dér er det i ens egen interesse at sørge for, at man ikke får brug for lossepladsen, og det er i erhvervslivets egen interesse at sørge for, at man ikke kommer ind i afgiften.

Så jeg vil gerne appellere til, at man, når man nu har talt med så stor interesse fra SF's, Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis side om markedsmekanismen – og det har Socialdemokratiet jo ikke mindst gjort i flere beslutningsforslag i foråret – så også vover at stå det igennem. Det rimer ikke med en tilskudstankegang at give tilskud til andet end udvikling, og at give tilskud til ikke at gøre, hvad der er i ens egen interesse at gøre.

Jeg er enig med Socialdemokratiet i, at kommunerne skal spille en væsentlig rolle i forbindelse med anvisningspligten, og derfor er Kommunernes Landsforening også med i samtlige de forhandlinger, der føres. Jeg er helt enig i, at vi ikke skal lave et dobbeltsystem, det bliver jo bare dyrere for borgerne. Vi skal finde ud af, hvem der gør det bedst og billigst, det er det, det må dreje sig om, og derfor er kommunerne med i forhandlingen sammen med industrien.

Vedrørende det tyske affald, som hr. Martin Glerup var inde på, kan jeg sige, at vi jo netop den 20. oktober i EF endelig langt om længe har fået en EF-forordning igennem, som gør, at det er muligt at sende affaldet tilbage til det land, hvorfra det kommer, og det er jo et gennembrud i hele affaldspolitikken i Europa.

Hr. Martin Glerups forslag om forbud mod at bringe brændbart affald til en losseplads er et udmærket forslag. Det står også i handlings-

[Miljøministeren]

planen, så jeg synes, det naturligvis er et næste skridt, vi skal tage.

Hr. Jes Lunde og andre spurgte til den samlede plan. Jeg vil sige, at denne afgift jo ikke er afhængig af den samlede plan. Det er en miljøafgift i sig selv for at fremme genanvendelsen; det er det, vi taler om her. Samtidig var det også en bunden opgave i forbindelse med, at vi lettede mælketiøren. Jeg mener og har hele tiden sagt, at man ved at omlægge til flere miljøafgifter skal lette nogle af de andre afgifter eller skatter.

I oktober måned har Niels Chr. Knudsen-udvalget på otte sider inddraget dette. Jeg har følt, at det var rigtigst at inddrage Niels Chr. Knudsen-udvalgets betænkning i det arbejde med miljøafgifterne, som jeg har lovet Folketinget. Derfor er vi nu i gang med at kombinere Niels Chr. Knudsen-udvalgets forslag med de forslag, som skal udarbejdes af regeringen. Samtidig kommer her i Folketinget Personskatteudvalgets betænkning, og jeg synes, det skal ses samlet, og at Niels Chr. Knudsen-udvalgets betænkning bør indgå i billedet.

Jeg kan love hr. Jes Lunde, at det, der står i beslutningsforslaget, er ikke blevet glemt og vil heller ikke blive glemt; det skal nok komme. Det er simpelt hen den vej, vi skal gå, det er vi alle enige om, men jeg synes, vi skal gøre det på en ordentlig gennemarbejdet måde. Når der kommer så stort og væsentligt et bidrag som Niels Chr. Knudsen-udvalgets, har det krav på at blive taget med ind i ministeriets overvejelser.

Hr. Aage Brusgaard var jo imod en hel del af tingene og også for nogle af dem. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi ikke øger skatte- og afgiftstrykket. Vi sletter jo som nævnt mælketiøren. Vi siger også, at det provenu, der er tilovers, skal indgå præcis i de omlægninger, som hr. Jes Lunde og hr. Ole M. Nielsen efterlyste. Men vi kunne ikke vente på den samlede beslutning her i Folketinget om det hele, så ville vi aldrig få sat genanvendelsesplanen i gang her i efteråret og få betalt tiøren. Men det samlede tryk kommer ikke til at stige.

Fru Lone Dybkjær rejste selvfølgelig med fuld ret det problem, at meningen jo er, at man skal kunne slippe for at betale afgiften, og at den helst ikke skal indbringe en krone, fordi alt bliver genanvendt. Det er jo sådan, at forbrugeren umiddelbart ikke rigtig kan fravælge,

fordi kommunen så bare pålægger den højere affaldsafgift. Det vil sige, at det afhænger lidt af kommunerne. Der er forsøg i kommunerne med en vægtafhængig afgift, således at husstandene kommer til at betale efter det, de afleverer til kommunen. Jeg skal personligt besøge et af disse projekter i overmorgen i Sønderjylland; der er også kommet et på Fyn, og der er kommet et på Vestsjælland.

Der er mange forskellige måder, hvorpå kommunerne kan gøre det, så borgerne virkelig kan få glæde af, at de afleverer mindre affald. Vi så det i Zürich, og jeg er fuldstændig åben for, at vi gør netop dagrenovationen mere vægtafhængig, så der differentieres efter, hvad familierne har sat ud. Det fremmer også hjemmekomposteringen. Så kommunerne kan altså åbne for, at borgerne får glæde af ikke at aflevere ting til affald.

Så ved jeg ikke rigtig, hvad fru Lone Dybkjær mente med, at dette ikke var holdbart på længere sigt. Jeg mener, det er det første skridt til, at vi nu i kraft af den differentierede afgift og den øgede afgift fremmer genanvendelsen og fremmer energi frem for den endeløse deponering. Der ligger jo i handlingsplanen både for renere teknologi og for genanvendelse planerne til den længere sigt, som Folketinget fik i juni måned, så jeg har svært ved at se, hvad det egentlig er, der ikke er holdbart på længere sigt. Jeg synes, vi her har taget fat i de rigtige håndtag, differentieringen, forhøjelsen, mulighederne for at påvirke affaldsafgiften ved ikke at anvende affaldssystemet, tilbagetagningsaftalerne, som også betyder, at de omkostninger, man påvirker samfundet med i dag, vender tilbage til industrien igennem tilbagetagningsaftalerne, igennem handlingsplanerne for renere teknologi og den fortsatte bevilling til udvikling af metoder til at undgå deponering, altså mere genanvendelse, reinkarnering, recykling. Så jeg synes nok, at vi har de rigtige værktøjer, men jeg er selvfølgelig altid interesseret i at blive belært af fru Lone Dybkjær og høre nærmere om, hvad det er vi mangler, for så skal vi da sandelig have det med.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det var nu ikke en kort bemærkning, jeg bad om, det var et indlæg i anden runde, men jeg tror, det bliver så kort, at det udmærket kan komme ind under korte bemærkninger.

[Aage Brusgaard]

Jeg vil gerne lige sige, at dengang vi diskuterede jagtloven, nævnte jeg, at jeg mente, at der var et par ting i den, der stred mod grundloven. Dengang blev jeg irettesat af den formand, der på det tidspunkt sad i stolen, og som nævnte, at alle lovforslag, der blev fremsat i Folketinget, så sandelig var korrigeret for ting, der kunne stride mod grundloven; og miljøministeren var oppe og sige, at det måtte domstolene jo tage sig af.

Men nu sidder jeg og ser i bemærkningerne til f.eks. L 70. Der står jo direkte i bemærkningerne, at baggrunden for fremsættelsen af lovforslaget bl.a. er, at loven strider mod grundlovens § 43 om at pålægge skat, og så får jeg da den glæde, at ministeren selv prøver at rette op på det. Det ser ud til, at det er Skov- og Naturstyrelsen, der har gjort opmærksom på, at det er ulovligt.

En anden ting, jeg lige vil nævne over for ministeren – det er angående lovforslag nr. L 68 – er, at vi allerede nu har fået brev fra Handelskammeret, som siger, at hvis vi gennemfører dette her, så vil det få meget store administrative konsekvenser. Omkring 30.000 forskellige indkøbere af engangsservice skal registreres, det vil altså sige, at der vil være et meget stort administrativt besvær med at indføre dette her, som trods alt har et meget lille provenu og meget små indtægter.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Det er uomtvisteligt, at der er behov for at se afgifterne, de grønne skatter, i sammenhæng, og jeg er da glad for, at miljøministeren har givet tilsagn om, at den del også bliver bragt på plads, for det er jo ikke så ligetil en sag, det er ikke så let, der er mange problemer, når man skal tage disse virkemidler med ind i billedet.

Så vil jeg gerne sige om det utilfredsstillende i, at dagrenovation og brændbart affald deponeres, bliver gravet ned i jorden, at dér synes jeg godt miljøministeren kunne være lidt mere vaks ved havelågen og sørge for, at der bliver sat en mere snæver tidsfrist end 1995. Jeg synes, det er utilstedeligt, at man må have lov til at nedgrave dagrenovation, som kan forurene grundvandet, og at man må have lov til at nedgrave brændbart affald. Det hører ingen steder hjemme, og det burde forbydes hurtigst muligt – navnlig også fordi vi jo har udmærkede gen-

brugsmuligheder, vi har udmærkede forbrændingsmuligheder, så man kan udnytte materialerne til energi.

Så er det, som om miljøministeren ikke rigtig fatter, at genbrugssektoren er en dynamisk sektor. Det kan ikke hjælpe, at man siger: Nu har vi nået alt, hvad der kan lade sig gøre inden for genbrug, der skal ikke afsættes midler til den dynamiske udvikling. Det går simpelt hen ikke. Altså recirkulering, udvikling osv. er meget nødvendig, der er stort behov for, at man får kulegravet tingene omkring afsætning af genbrugsvarme. Det kan godt være, at man – ud fra et økonomisk synspunkt – måske i første række ikke synes, det er en god idé, men det kan godt være, at det af ressourcemæssige grunde på længere sigt vil være en god idé at sætte ind, og derfor er det for snæversynet, at man fjerner de midler, der skal bruges til at få den her sektor til virkelig at køre, sådan som den fortjener.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er sådan set lidt ked af den måde, miljøministeren henvendte sig til mig på, for jeg har ikke på nogen måde drømt om at ville belære miljøministeren eller noget i den retning, og jeg synes, det er et stilbrud i forhold til den samarbejdsform, vi normalt har.

Det, jeg mente med affaldsafgiften, var, at det, der er problemet, er, at forbrugerne ikke oplever, at de har indflydelse på dette her i tilstrækkeligt omfang – for at sige det rimelig kort. Brugerne har ikke indflydelse på overemballeringen, brugerne har ikke indflydelse på, om der er betalingspligt eller ej, og det betyder, at forbrugerne oplever at stå med alt skramlet og så oven i købet at skulle betale for det. Det mener jeg er kerneproblemet i det her. Det indebærer naturligvis ikke, at man ikke skal have en affaldsafgift, eller at man ikke skal forhøje den. Jeg kan i øvrigt bekræfte, at det var miljøministerens forgænger, der øgede den dramatisk. Det antydede jeg vist også i min tale.

Det er ikke dér, jeg har problemer, jeg siger bare, at vi skal videre. Altså selv om det – om jeg så må sige – var forgængerens, der lavede det, så kunne det jo godt være, at det alligevel kun var nogle skridt på vejen trods alt. Og det, jeg føler er problemet her, er, at hvis vi får alt for stærke afgifter, får vi en forbrugerreaktion i desperation over, at forbrugerne ikke selv har

[Lone Dybkjær]

indflydelse på det. Derfor er det helt afgørende, at vi nu arbejder meget koncentreret med et system, hvor vi pålægger producenterne dette her. For de er de eneste, der reelt kan gøre noget ved det.

Det var sådan set kun det, jeg mente med mine betragtninger om, at det ikke var holdbart, sådan som det var nu, forstået på den måde, at det selvfølgelig kan bruges i dag, men i det lange løb er det altså ikke tilstrækkeligt, for det skal tilbage til producenterne. Producenterne er de eneste, der for alvor kan gøre noget ved det her, og det gør de kun, hvis der er kraftige økonomiske incitamentter til det, det er der ingen tvivl om.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil bare gerne have, at ministeren streger mit partis navn i rækken af partier, der nævnte noget om tilskud. Jeg havde ikke ordet tilskud i min mund.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Det beklager jeg meget over for hr. Ole M. Nielsen. Jeg tror heller ikke, jeg specielt nævnte hr. Ole M. Nielsen. Men det var i hvert fald Socialdemokratiet, der trak tanken frem, og jeg er da glad for, at Kristeligt Folkeparti således belærer mig, hvis jeg skulle være kommet til at sige noget forkert.

Jeg mente det nu ikke som en kritik over for fru Lone Dybkjær. Det, jeg sagde, sagde jeg ikke for at lave noget stilbrud, men det er efter mit bedste sind naturligvis muligt at blive klogere. Derfor vil jeg ikke afskære mig fra det, og det var ikke sagt med nogen som helst ironi, for vi er totalt enige i den tankegang, fru Lone Dybkjær gav udtryk for her – og nu forstod jeg den også bedre – at vi kommer ikke videre, for de, der har produceret materialerne, også får ansvaret for at se dem igen. Som jeg udtrykte det ved en lejlighed: Hvis man sender noget ud på markedet, man ikke kan tåle at se igen, er der et eller andet galt.

En løsning på det får vi kun fremtvunget – det er jeg fuldstændig enig med Det Radikale Venstre i – gennem tilbagetagningsaftaler eller tilbagetagningspligt. Det er det, der er til drøftelse i Europa nu, og det er også det, de tyske bilfabrikker nu vil opdage; så vi er fuldstændig enige. Det er også derfor, jeg faktisk nu i et helt år har arbejdet på at få næste hold tilbagetag-

ningsaftaler i gang, og jeg kan forsikre fru Lone Dybkjær om, at hvis det ikke lykkes at få nogle ordentlige tilbagetagningsaftaler, som giver os dette system, som bringer os videre, er der naturligvis ét middel tilbage, og det er en tilbagetagningspligt, som vi så lovgiver om her i Folketinget. Der kommer i øvrigt medio november et lovforslag fra regeringen, der muliggør tilbagetagningspligt.

Derfor er vi helt enige: Der skal disse værktøjer til. Der er mulighed for en aftale, men – som jeg for nylig sagde til industrien – der er ikke mulighed for, at man diskuterer målet, det fastsættes politisk, men vi diskuterer gerne, hvordan man når det. Så hvis der har været en misforståelse, håber jeg, den nu er ryddet af vejen.

Vi arbejder også meget med, hvorledes forbrugerne selv kan være med her. Også derfor er jeg glad for fru Lone Dybkjærs tagen afstand fra dette med den stærke afgiftsførhøjelse; jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det kan godt komme til at give bagslag med forbrugerforståelsen, for der er flere handlinger, der skal foretages stort set samtidig. Derfor vil jeg meget gerne pege på forbrugernes mulighed for at få indflydelse på deres regning, og derfor siger vi også i handlingsplanen, at vi er meget interesserede i dette vægtafhængige afgiftssystem, vi følger det nøje, og vi vil gerne kunne indarbejde, at man f.eks. efter 1995-96 kommer til at betale efter beholdervolumen, eller – som i Zürich – at man betaler sin afgift efter de sække, man køber, og så med i sækkens pris får, at den bliver tømt, at den bliver fjernet. Køber man færre sække, bliver der selvfølgelig taget mindre.

Folk skal have glæde af at have brugt komposteringsmuligheden, af, at man overhovedet ikke har leveret til affald, fordi man har brugt de containere, som går til genanvendelse, også nu, når man laver glasordningen. Folk vil selvfølgelig meget hurtigt holde op med disse differentieringer, hvis de opdager, at de får lov til at arbejde mere, og samtidig også får en højere regning. Det er jeg fuldstændig enig med fru Lone Dybkjær i. Derfor skal vi frem til, at forbrugerne også kan se det på regningen, at tingene ikke er gået til affald.

Jeg skal takke hr. Ole M. Nielsen endnu en gang og beklage, hvis jeg er kommet til at slå ham i hartkorn med andre gode mennesker.

[Miljøministeren]

Så vender jeg mig til hr. Martin Glerup, som jo også er enig i hovedtrækkene; det er jo så dejligt, vi er enige i hovedtrækkene. Jeg vil da gerne overveje muligheden for at fremrykke dette forbud om brændbart affald. Markedsmekanismen og differentieringen skulle jo i forvejen hjælpe på det, men jeg er villig til at drøfte det.

Og så vil jeg godt understrege, at midler til udvikling, som hr. Martin Glerup var inde på, fortsat er afsat på finansloven. Det, der ikke er afsat længere, er tilskud til at gøre, hvad markedsmekanismen i forvejen tilsiger én at gøre. Og der er det, jeg gerne vil prøve at skille tingene ad. Men det er klart, at udviklingen, nye ideers opfølgning skal der stadig være penge til, og det er der afsat penge til.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Det er meget godt, at der er penge til udvikling. Men man må jo også se på, at der skal være midler som en slags gulerod, så man kan få kommuner og andre gjort interesseret i at investere i denne sektor. Det kan godt være, som jeg sagde tidligere, at set fra et snævert økonomisk synspunkt er det ikke nogen god forretning lige i første omgang. Derfor kan det godt være, at det på længere sigt økologisk, bæredygtighedsmæssigt og ressourcemæssigt er en god investering at gøre, og derfor skal der være en gulerod her.

At kommunerne er hårdt trængt i forvejen økonomisk ved vi jo, og derfor skal de have en tilskyndelse, også af økonomisk art, til at gå hårdere ind i det her, og derfor skal Genanvendelsesrådet ikke halshugges ved denne her lejlighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Den fg. formand (Jørn Pedersen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Dansk Interparlamentarisk Gruppe (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Ny stedf.: Ole M. Nielsen (KRF)

Nordisk Råd (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Inger Stilling Pedersen (KRF)

Udtræder: Inger Stilling Pedersen (KRF)

Ny stedf.: Ole M. Nielsen (KRF)

Det Udenrigspolitiske Nævn (3/11 92):

Udtræder: Duetoft (CD)

Ny stedf.: Charlotte Enevoldsen (CD)

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Udenrigsudvalget (3/11 92):

Udtræder: Arne Melchior (CD)

Nyt medl.: Charlotte Enevoldsen (CD)

Udtræder: Ebba Strange (SF)

Ny stedf.: Birgitte Husmark (SF)

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Trafikudvalget (3/11 92):

Udtræder: Arne Melchior (CD)

Nyt medl.: Sonja Albrink (CD)

Udtræder: Sonja Albrink (CD)

Ny stedf.: Charlotte Enevoldsen (CD)

Kommunaludvalget (3/11 92):

Udtræder: Karen Højte Jensen (KF)

Nyt medl.: Chr. Wedell-Neergaard (KF)

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Sundhedsudvalget (3/11 92):

Udtræder: Karen Højte Jensen (KF)

Nyt medl.: Chr. Wedell-Neergaard (KF)

Udvalget vedrørende Det Etiske Råd (3/11 92):

Udtræder: Karen Højte Jensen (KF)

Nyt medl.: Chr. Wedell-Neergaard (KF)

[Den fg. formand]

Udvalget til Valgs Prøvelse (3/11 92):

Udtræder: Karen Højte Jensen (KF)

Nyt medl.: Chr. Wedell-Neergaard (KF)

Socialudvalget (3/11 92):

Udtræder: Karen Højte Jensen (KF)

Ny stedf.: Chr. Wedell-Neergaard (KF)

Udvalget vedrørende Grønlandslove (3/11 92):

Udtræder: Karen Højte Jensen (KF)

Ny stedf.: Chr. Wedell-Neergaard (KF)

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Finansudvalget (3/11 92):

Udtræder: Karen Højte Jensen (KF)

Nyt medl.: Gammelgaard (KF)

Arbejdsmarkedsudvalget (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Miljø- og Planlægningsudvalget (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Skatteudvalget (3/11 92):

Udtræder: Hans Erenbjerg (S)

Nyt medl.: Peder Sass (S)

Udvalget for Forretningsordenen (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Inger Stilling Pedersen (KRF)

Udvalget vedrørende en Bæredygtig Landbrugsudvikling (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Udvalget vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Udvalget vedrørende Det Civile Beredskab (3/11 92):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Ole M. Nielsen (KRF)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 5. november 1992, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.56
